

Rolnummers 4287 en 4288
Arrest nr. 113/2008 van 31 juli 2008

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering, gesteld door de Rechtbank van Koophandel te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters M. Bossuyt en M. Melchior, en de rechters P. Martens, L. Lavrysen, J.-P. Moerman, J. Spreutels en T. Merckx-Van Goey, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Bossuyt,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

Bij vonnissen van 10 september 2007 in zake de nv « CBC Banque » tegen de nv « Dexia Factors » en in zake de nv « Fortis Bank » tegen de nv « Dexia Factors » en Luc Lemaire, waarvan de expedities ter griffie van het Hof zijn ingekomen op 18 september 2007, heeft de Rechtbank van Koophandel te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering verenigbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien deze bepaling zo wordt geïnterpreteerd dat de schorsing van de burgerlijke procedure enkel opgelegd wordt indien de daarmee verband houdende strafvordering slaat op een strafvordering die in België plaatsvindt, met uitzondering van strafvorderingen in het Buitenland (*in casu* Frankrijk), zelfs wanneer de bijzondere omstandigheid zich voordoet dat België met het desbetreffende land verdragsrechtelijk verbonden is op het stuk van de onderlinge erkenning van strafrechtelijke en burgerrechtelijke gerechtelijke uitspraken ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 4287 en 4288 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- de nv « CBC Banque », met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Grote Markt 5;
- de nv « Fortis Bank », met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Warandeborg 3;
- de nv « Dexia Factors », met maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Livingstonelaan 6;
- de Ministerraad.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de nv « Dexia Factors »;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 19 juni 2008 :

- zijn verschenen :

. Mr. J. Deryckere *loco* Mr. F. de Patoul, advocaten bij de balie te Brussel, voor de nv « CBC Banque »;

. Mr. S. Agneessens *loco* Mr. K. Esselens, advocaten bij de balie te Brussel, voor de nv « Fortis Bank »;

. Mr. P. Callens, tevens *loco* Mr. D. Van der Mosen, advocaten bij de balie te Brussel, voor de nv « Dexia Factors »;

. Mr. E. Jacobowitz, tevens *loco* Mr. P. De Maeyer, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers T. Merckx-Van Goey en P. Martens verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen

De rechtsvoorganger van de nv « Dexia Factors », verwerende partij in beide zaken voor de verwijzende rechter, sloot in 1994 en 1995 factoringovereenkomsten met insolventierisicodekking af met respectievelijk de Belgische nv « Digit Impex » en de Luxemburgse vennootschap « Avicom ». Die twee vennootschappen droegen hun recht op insolventierisicodekking over aan respectievelijk de nv « CBC Banque » en de nv « Fortis Bank ».

Aangezien een reeks facturen van de nv « Digit Impex » en de vennootschap « Avicom » ten aanzien van hun klanten in het kader van de factoringovereenkomsten onbetaald bleven, wendden de nv « CBC Banque » en de nv « Fortis Bank », die deze facturen reeds aan de nv « Digit Impex » en de vennootschap « Avicom » hadden uitbetaald, zich tot de nv « Dexia Factors » en tot de curator van de inmiddels gefailleerde nv « Digit Impex ».

De nv « Dexia Factors », die aanvoert dat de nv « Digit Impex » en de vennootschap « Avicom » en hun aandeelhouders zowel in Frankrijk als in België het voorwerp uitmaakten van strafrechtelijke onderzoeken naar wisselruiterij en fraude met fictieve facturen, is van mening dat de burgerlijke vorderingen tegen haar geschorst moeten worden in afwachting van het einde van het strafonderzoek, op basis van het adagium « *le criminel tient le civil en état* » waarvan het beginsel is vervat in artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering, zolang het onderzoek in Frankrijk niet is afgesloten, ook al is de zaak in België geseponeerd.

De eisende partijen voor de verwijzende rechter betogen dat de toepassing van artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering het bestaan van een strafvordering in België veronderstelt en dat het bestaan van een strafvordering in het buitenland geen grond is tot schorsing van een burgerlijke procedure in België. De verwerende partij repliceert dat in dat geval aan het Grondwettelijk Hof moet worden gevraagd of dat verschil in behandeling wel verenigbaar is met het beginsel van de gelijkheid en niet-discriminatie vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verwijzende rechter beslist de door de nv « Dexia Factors » gesuggereerde prejudiciële vraag te stellen.

III. In rechte

- A -

A.1. De nv « Dexia Factors », maakt in haar memorie een analyse van de toepassingsvoorwaarden van artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering en van de rechtspraak met betrekking tot het beginsel « *le criminel tient le civil en état* ». Daaruit blijkt volgens de verwerende partij in beide zaken voor de verwijzende rechter dat dit beginsel enkel geldt ten aanzien van een strafvordering die in België aan de gang is

omdat in die rechtspraak aan buitenlandse vonnissen en arresten geen uitvoerbare kracht noch gezag van gewijsde wordt toegekend.

Voor de nv « Dexia Factors » rijst de vraag of dit nog vol te houden is. Zij doet opmerken dat sinds de Schengen-Overeenkomst van 1990 ook rekening moet worden gehouden met de vonnissen en arresten van de verdragsluitende staten, zodat het criterium van de plaats waar een gerechtelijk onderzoek gaande is niet ter zake dienend noch relevant is wanneer het om een lidstaat bij de Schengen-Overeenkomst gaat.

Volgens de verwerende partij voor de verwijzende rechter schendt artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering dan ook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet indien het zo wordt geïnterpreteerd dat de burgerlijke vordering niet geschorst moet worden zolang niet definitief is beslist over de strafvordering die vóór of tijdens de burgerlijke vordering is ingesteld, wanneer het een strafvordering betreft die niet in België is ingesteld, zeker wanneer het een strafvordering betreft die is ingesteld in een land waarmee België door de Schengen-Overeenkomst verbonden is.

A.2.1. Volgens de nv « CBC Banque » en de nv « Fortis Bank » verliest de nv « Dexia Factors » het territorialiteitsbeginsel uit het oog volgens hetwelk de toepassingsfeer van de Belgische strafwet in het algemeen beperkt is tot situaties die plaatsvinden op het Belgisch grondgebied. Het gegeven dat het beginsel « *le criminel tient le civil en état* » geen problemen van extraneïteit regelt, is niet discriminerend.

De problemen van extraneïteit kunnen enkel bij verdrag worden geregeld. Er bestaat echter geen verdrag tussen België en Frankrijk dat bepaalt dat de Belgische rechter een burgerlijke procedure moet opschorten in geval van een hangende strafprocedure in Frankrijk.

A.2.2. De nv « Dexia Factors » antwoordt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen, enerzijds, interne aspecten, met name de vraag of de Belgische burgerlijke rechter de procedure moet schorsen omdat er een strafvordering is ingesteld en, anderzijds, aspecten die een element van extraneïteit inhouden, met name de vraag of een buitenlandse strafvordering ook moet worden beschouwd als een strafvordering in de zin van artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering. Er wordt niet verwacht dat dit artikel een antwoord biedt op vragen met buitenlandse elementen, maar wel dat dit artikel correct wordt geïnterpreteerd, mede in het licht van de internationale context.

A.3.1. Volgens de nv « Fortis Bank » leidt de nv « Dexia Factors » ten onrechte uit artikel 54 van de Schengen-Overeenkomst af dat de Belgische rechter gebonden is door de uitspraak van de Franse strafrechter. De Belgische strafrechter is krachtens dat artikel niet gebonden, maar hij is met toepassing van het in de Schengen-Overeenkomst gehuldigde beginsel « *non bis in idem* » in bepaalde gevallen niet bevoegd. Te dezen is de bevoegdheid van de Belgische rechter echter niet betwistbaar en is er geen bindende beslissing van de Franse rechtbank.

A.3.2. De nv « Dexia Factors » antwoordt dat in het systeem van de Schengen-Overeenkomst het gezag van gewijsde van buitenlandse vonnissen wordt erkend. Dat gezag van gewijsde en de wens om zoveel mogelijk tegenstrijdigheden te vermijden indachtig zijnde, mag de Belgische burgerlijke rechter geen onderscheid maken naargelang het land waar de strafvordering wordt ingesteld. Artikel 54 van de Schengen-Overeenkomst stelt de buitenlandse strafvordering in de plaats van de Belgische, waardoor aan de eerstgenoemde wat betreft de toepassing van artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering dezelfde gevolgen moeten worden toegekend.

A.3.3. De Ministerraad is van mening dat de nv « Dexia Factors » twee beginselen door elkaar haalt, te weten het beginsel « *non bis in idem* » en het beginsel « *le criminel tient le civil en état* ». Artikel 54 van de Schengen-Overeenkomst heeft enkel betrekking op het beginsel « *non bis in idem* » en verplicht de Belgische rechter niet om rekening te houden met een buitenlandse uitspraak alvorens over de burgerlijke aansprakelijkheid van een of andere partij te oordelen. Het belet enkel dat in bepaalde omstandigheden een persoon die onherroepelijk berecht werd in een lidstaat bij de Schengen-Overeenkomst opnieuw voor dezelfde feiten zou worden vervolgd in een andere lidstaat bij de Schengen-Overeenkomst.

A.4.1. De Ministerraad stelt dat artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie voortvloeit uit het gezag van gewijsde en uit de vrees voor tegenstrijdige beslissingen. De rechtspraak en rechtsleer gaan ervan uit dat het gezag van gewijsde van de strafrechtelijke uitspraak enkel geldt voor Belgische vonnissen en arresten.

Volgens de Ministerraad lijkt zelfs het beginsel van de wederzijdse erkenning van rechtspraak tussen de lidstaten van de Europese Unie geen automatische erkenning van het gezag van gewijsde *erga omnes* van strafrechterlijke uitspraken in te houden.

Dat is volgens de Ministerraad des te meer zo nu dit gezag van gewijsde sterk verminderd is sedert een arrest van het Hof van Cassatie van 15 februari 1991, waarin voor recht gezegd werd dat het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens voorrang heeft op het internrechtelijk algemeen beginsel van het gezag *erga omnes* van het strafrechtelijk gewijsde en dat derden die geen partij waren in de strafprocedure een gelijke kans moeten krijgen om de door andere partijen aangevoerde bewijzen te weerleggen.

A.4.2. De nv « Dexia Factors » antwoordt dat de concrete inhoud van het voormelde arrest van het Hof van Cassatie beperkter is dan wat de Ministerraad wil doen uitschijnen. Partijen die niet betrokken waren bij de Franse procedure zouden bij voortzetting van de procedure in België nog bewijzen kunnen aanvoeren tegen de feitelijke vaststellingen in de Franse procedure. Dat betekent niet dat de Belgische burgerlijke vordering in afwachting van de definitieve uitspraak in Frankrijk niet zou moeten worden geschorst.

A.5.1. Volgens de nv « Fortis Bank » en de Ministerraad berust het verschil in behandeling te dezen op een objectief criterium naar gelang van het land waar de strafvordering is ingesteld.

A.5.2. Voor de nv « Dexia Factors » is het evenwel de vraag of dat criterium wel redelijk is. Volgens de verwerende partij voor de verwijzende rechter is het enige logische en redelijke gevolg van de toetreding tot de Schengen-Overeenkomst dat aan buitenlandse strafvonnissen dezelfde voorrang wordt gegeven als die welke op basis van artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering wordt gegeven aan Belgische strafvonnissen.

A.6.1. De Ministerraad doet opmerken dat de wetgever met artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering heeft willen waken over het gewijsde *erga omnes* van de strafrechtelijke uitspraken en tegenstrijdigheden in de Belgische rechtspraak heeft willen voorkomen, wat een geoorloofde doelstelling is.

Volgens de Ministerraad heeft het feit dat de burgerlijke vordering uitsluitend wordt opgeschort wanneer een strafprocedure hangende is in België geen onevenredige gevolgen. De Ministerraad onderscheidt daarbij drie hypothesen.

In de eerste hypothese is er een strafprocedure hangende in België en wordt de burgerlijke vordering opgeschort. Na de uitspraak van de strafrechter kan de burgerlijke vordering al dan niet worden toegewezen.

In de tweede hypothese is er een strafprocedure hangende in het buitenland, wordt de burgerlijke vordering niet opgeschort en komt de strafrechter nadien in het buitenland tot hetzelfde besluit als de burgerlijke rechter. In dit geval zijn er geen kennelijk nadelige gevolgen voor de betrokken partijen.

In de derde hypothese is er een strafprocedure hangende in het buitenland, wordt de burgerlijke vordering niet opgeschort en komt de strafrechter nadien in het buitenland tot een ander besluit dan de burgerlijke rechter. In dit laatste geval is er inderdaad een tegenstrijdigheid en rijst de vraag of dit geen onevenredige beperking van de rechten van de betrokken personen teweegbrengt.

De Ministerraad meent dat dit niet het geval is. Aangezien er geen bepaling is die de Belgische rechter onderwerpt aan het gezag van gewijsde van een buitenlandse uitspraak en geen rekening moet worden gehouden met de afloop van de strafprocedure in het buitenland, is het ook niet nodig de uitspraak daarvoor op te schorten. Bovendien moet het streven naar eenheid in de rechtspraak worden afgewogen tegenover de rechten van de partijen in het geding, zoals het recht op een snelle en efficiënte afwikkeling van het proces.

Dat recht wordt reeds ingeperkt door artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering. De vertraging wordt evenwel gecompenseerd door de mogelijkheid voor de partijen om zich burgerlijke partij te stellen voor de strafrechter en actief deel te nemen aan het strafproces en de uitkomst ervan te beïnvloeden. In het buitenland is dat echter *de facto* zeer moeilijk. Het schorsen van de burgerlijke vordering ingeval er een strafvordering loopt in het buitenland, zou naar de mening van de Ministerraad een onevenredige beperking van de rechten van de partijen in het geding met zich meebrengen. Bovendien kan het door de wetgever beoogde doel, namelijk het erkennen van het gezag van het strafrechtelijk gewijsde ten opzichte van het burgerlijk

gewijsde en het vermijden van tegenstrijdige beslissingen niet worden volgehouden op internationaal vlak. Ten slotte zou dit de burgerlijke rechtsvorderingen sterk vertragen.

A.6.2. De nv « Dexia Factors » antwoordt dat er een fundamentele vergissing is in het uitgangspunt van de redenering van de Ministerraad, aangezien de schorsing van de burgerlijke rechtsvordering er precies komt omdat die los van de strafvordering verloopt, wat de bestaansreden is van artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering. Zeggen dat de oplossing erin bestaat de burgerlijke vordering ook voor de strafrechter te brengen, komt neer op het afschaffen van de keuze tussen de burgerlijke partijstelling en de burgerlijke vordering.

Het was de keuze van de wetgever om de burgerlijke vordering te doen schorsen in afwachting van de strafvordering. Dat brengt een vertraging met zich mee, maar de wetgever heeft het gezag van gewijsde en het vermijden van tegenstrijdige beslissingen belangrijker geacht dan die vertraging. Volgens de nv « Dexia Factors » worden de rechten van de eisende partijen in een burgerlijke vordering op grond van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij een schorsing op basis van een strafvordering in een ander land dat lid is van de Schengen-Overeenkomst niet méér geschonden dan bij een schorsing op basis van een strafvordering in België.

De nv « Dexia Factors » betoogt dat uit de keuze van de wetgever in 1878 om voorrang te geven aan de uitspraak van de strafrechter en uit de instemming met de Schengen-Overeenkomst volgt dat de nationale rechters nu rekening moeten houden met wat andere rechters in de lidstaten bij die Overeenkomst hebben beslist. Tegen de achtergrond van de internationalisering van de criminaliteit zal het vaker gebeuren dat een strafprocedure plaatsvindt in één land, terwijl daarmee verbonden burgerlijke procedures in een ander land worden ingesteld. De burgerlijke procedures enkel schorsen wanneer er een Belgische strafprocedure hangende is, brengt volgens de nv « Dexia Factors » een niet te verantwoorden en onevenredig verschil in behandeling teweeg tussen de partijen in een geding.

A.7. De Ministerraad stelt dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet de wetgever niet verplichten aan een buitenlandse uitspraak dezelfde gevolgen te verbinden op burgerrechtelijk als op strafrechtelijk vlak. Dat is des te meer zo nu de criteria van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid niet noodzakelijk overal dezelfde zijn.

De voormelde grondwetsbepalingen staan wellicht niet eraan in de weg dat de wetgever zich bij gelegenheid over het territorialiteitsbeginsel van artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering zou buigen, maar inmiddels is er geen schending van die grondwetsartikelen, temeer daar artikel 4 van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering geen kennelijk onevenredige gevolgen heeft. De burgerlijke rechter kan de rechtspleging schorsen, zonder evenwel daartoe verplicht te zijn.

A.8. De nv « Dexia Factors » reageert ten slotte op de uiteenzetting van de nv « Fortis Bank » over de feitelijke omstandigheden van de zaak.

De nv « Fortis Bank » had in haar memorie doen opmerken dat aan de strafprocedure in België definitief een einde is gekomen met het arrest van het Hof van Cassatie van 8 september 2004 dat de voorziening heeft verworpen van de nv « Dexia Factors » tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling volgens hetwelk er geen bezwaren zijn en dat in Frankrijk de nv « Dexia Factors » een cassatievoorziening heeft ingesteld tegen de beslissing van de Franse onderzoeksrechter waarbij de zaak ook daar zonder gevolg werd afgesloten. Volgens de nv « Fortis Bank » illustreert dit perfect dat het gemaakte onderscheid noodzakelijk is en dat er een evenredige verhouding is tussen de middelen en het beoogde doel. Nu de strafvordering ook in België is uitgeoefend, kan de nv « Dexia Factors » zich bezwaarlijk over enige discriminatie beklagen, nu zij gedurende vele jaren de opschorting van de burgerlijke procedure in België heeft genoten.

De nv « Dexia Factors » repliceert dat zij het slachtoffer is van frauduleuze praktijken waarbij een van de verdachten in het Franse onderzoek heeft toegegeven dat alle transacties fictief waren, terwijl dat in België ontkend werd. De feitelijke discussie moet volgens de nv « Dexia Factors » echter voor de rechter in het bodemgeschil worden gevoerd.

- B -

B.1. De verwijzende rechter stelt een prejudiciële vraag over artikel 4 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering. Uit de context van de zaak blijkt dat de vraag meer bepaald betrekking heeft op het eerste lid ervan, zoals vervangen bij wet van 13 april 2005, dat bepaalt :

« De burgerlijke rechtsvordering kan terzelfdertijd en voor dezelfde rechters vervolgd worden als de strafvordering. Zij kan ook afzonderlijk vervolgd worden; in dat geval is zij geschorst, zolang niet definitief is beslist over de strafvordering die vóór of gedurende de burgerlijke rechtsvordering is ingesteld ».

Het Hof beperkt zijn onderzoek tot dat eerste lid.

B.2. Die bepaling wordt zo geïnterpreteerd dat de schorsing van de burgerlijke vordering enkel wordt opgelegd indien de daarmee verband houdende strafvordering in België plaatsvindt, en niet wanneer de strafvordering in het buitenland plaatsvindt. In de gegeven interpretatie rijst de vraag of het discriminerend is de burgerlijke vordering enkel te schorsen ten aanzien van strafvorderingen in België en niet in andere landen.

B.3. Het in artikel 4, eerste lid, van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering geconcretiseerde adagium « *le criminel tient le civil en état* » berust op het gezag van gewijsde van de definitieve beslissing van de strafrechter ten aanzien van de burgerlijke rechter betreffende de punten die gemeenschappelijk zijn aan zowel de burgerlijke vordering als de strafvordering. De verplichte schorsing van de burgerlijke vordering in afwachting van de strafvordering is mede ingegeven door de zorg om tegenstrijdige beslissingen te vermijden.

B.4. Het in de prejudiciële vraag bekritiseerde verschil in behandeling berust op een objectief criterium : in de gegeven interpretatie wordt de burgerlijke vordering enkel geschorst wanneer in België een strafvordering is ingesteld.

Dat criterium van onderscheid naargelang de publieke strafvordering al dan niet in België is ingesteld, wordt verantwoord doordat het gezag van het strafrechtelijk gewijsde dat aan de in de in geding zijnde bepaling ten grondslag ligt, enkel geldt ten aanzien van Belgische strafrechterlijke uitspraken.

B.5. Het is niet kennelijk onevenredig dat de burgerlijke vordering enkel moet worden geschorst ten opzichte van een in België ingestelde strafvordering. De Belgische wetgever kan zich ertoe beperken onderling tegenstrijdige beslissingen van de Belgische rechtscollèges proberen te voorkomen, vermits hij geen vat heeft op de strafbaarstelling en vervolging in het buitenland. Het kan de wetgever niet in redelijkheid worden verweten de afhandeling van gerechtszaken in België niet afhankelijk te stellen van strafvorderingen in het buitenland. Het beginsel *non bis in idem* – dat overigens in de regel al evenmin als het gezag van strafrechtelijk gewijsde geldt ten opzichte van uitspraken van buitenlandse strafrechters – staat de beoordeling van burgerlijke vorderingen die geheel of ten dele berusten op strafrechtelijke feiten niet in de weg.

Het belang van het gezag van strafrechtelijk gewijsde en de zorg om tegenstrijdige beslissingen te vermijden moet voorts worden afgewogen tegen het fundamentele recht van alle partijen op een behandeling van hun zaak binnen een redelijke termijn, waaraan de schorsing afbreuk zou kunnen doen.

B.6. Volgens de verwerende partij voor de verwijzende rechter moet evenwel sinds de « Schengen-Overeenkomst » ook rekening worden gehouden met de vonnissen en arresten van de partijen bij die Overeenkomst : het criterium van de plaats waar een gerechtelijk onderzoek gaande is, zou in dat geval niet meer ter zake dienend zijn.

De verwerende partij voor de verwijzende rechter beroept zich inzonderheid op artikel 54 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, waaraan instemming is gegeven bij wet van 18 maart 1993 (*Belgisch Staatsblad*, 15 oktober 1993). Dat artikel bepaalt :

« Een persoon die bij onherroepelijk vonnis door een Overeenkomstsluitende Partij is berecht, kan door een andere Overeenkomstsluitende Partij niet worden vervolgd terzake van dezelfde feiten, op voorwaarde dat ingeval een straf of maatregel is opgelegd, deze reeds is ondergaan of daadwerkelijk ten uitvoer wordt gelegd, dan wel op grond van de wetten van de veroordelende Overeenkomstsluitende Partij niet meer ten uitvoer gelegd kan worden ».

Artikel 54 van de Schengen-Overeenkomst geeft evenwel aan de veroordelingen in de betrokken lidstaten niet dezelfde draagwijdte als aan het gezag van strafrechtelijk gewijsde van de definitieve beslissingen van de Belgische strafrechter. De aangevoerde verdragsbepaling staat enkel eraan in de weg dat iemand die zijn veroordeling heeft ondergaan of tegen wie de straf of maatregel niet meer in de veroordelende lidstaat kan worden uitgevoerd, in België een tweede maal wordt vervolgd of dezelfde straf of maatregel moet ondergaan. Er bestaat daarentegen geen verdragsbepaling krachtens welke de Belgische burgerlijke rechter verplicht zou zijn de behandeling van de vordering voor hem uit te stellen in afwachting van een definitieve beslissing van de buitenlandse strafrechter.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 4, eerste lid, van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, op de openbare terechtzitting van 31 juli 2008.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Bossuyt